

VOOR ELK WAT WILS
KORTE VERHALEN

VOOR ELK WAT WILS
KORTE VERHALEN

JAN HERES

Voor elk wat wils - korte verhalen

Copyright © 2015 Jan Heres
Auteur: Jan Heres

Druk: www.mijnbestseller.nl
Omslagontwerp: K.J.Heres
Vormgeving binnenwerk: J en K.J. Heres

Korte verhalen
ISBN 978 94 625 4250 1

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

bladzijde:

08	Communicatie
12	Mijn vriend Kees
17	De dominee van het dorp
22	De dorpsdokter verteld
25	De pastoor en zijn papegaai
29	De smokkelaars
33	Vlinders
37	Dement ?
42	Oorlogsverhaal
46	Een wonder
49	Boerenleven
53	Grootspraak
58	Eigen merk
61	Lisa
66	Een droom
70	Regen, regen, regen
73	Slofie
76	Teun
80	The last day
83	Sjors en Daan
88	Donderslag bij heldere hemel
91	Blonde Gre en Waggel
96	Het achtste gebod
100	Dierenliefde
104	Kerstavond
108	De zonderling
111	Voor altijd samen
115	De dood
118	Hoe wordt ik rijk

122	Een flater
126	Discriminatie
129	Lars
132	Liegan
137	De ommekeer
139	Bets
144	Aafke
147	Oorlogswinter
150	Dierenliefde
156	Verliefd?
160	Teken van Boven?
164	Tse
168	Tse deel 2
172	Imka
177	Trouwen

Dit boek draag ik op aan
mijn lieve vrouw

“Appie”

Communicatie

Toen Gert met Lena in het huwelijksbootje stapte leek alles nog rozengeur en maneschijn, het leek een perfect huwelijk te worden.

Maar toen na een paar jaar bleek dat hun huwelijk kinderloos zou blijven, veranderde de stemming snel.

Gert zat meestal in zijn stoel voor het raam en kon urenlang naar buiten kijken.

Lena was meestal elke dag bezig met breien. Ze zaten soms urenlang tegenover elkaar, zonder een woord te zeggen en het werd steeds erger. Zo gezellig als het in het begin van hun huwelijk was, zo saai was het nu.

Gert kon er niet meer tegen, het liefst praatte hij honderd uit tegen Lena, maar hij kon de moed niet meer opbrengen om een gesprek te beginnen.

Hij verlangde naar een kind, het liefst een zoon. Maar helaas, het leek erop dat hun huwelijk kinderloos zou blijven. En dat heeft hij geaccepteerd.

Dit alles werd zo erg, dat hij moeite had een gesprek met zijn vrouw te voeren.

Op zekere dag had hij een oplossing, er moest een hond komen. En zo kon het gebeuren dat op een dag Gert met een hond de kamer binnenstapte.

Lena keek vreemd op, wat moesten ze met een hond? Zij had Gert nog nooit horen zeggen dat hij graag een hond wilde hebben en nu...

Hij liep met het dier naar Lena en zei: 'ik ben Wodan, ik kom bij jullie wonen, vind je dat leuk?'

Verrast speelde Lena meteen het spel mee. 'Ja, dat is heel leuk, kunnen we gezellig praten met z'n drieën.'

En zo ontstond er een ander, maar wel gezelliger sfeer in huis.

'Vraag vrouwtje of ze nog koffie wil?' vroeg Gert bij voorbeeld. Waarop Lena dan antwoordde: 'zeg maar tegen baasje dat ik nog graag een kop koffie wil.'

En langzaam aan konden ze weer als vanouds met elkaar praten.

Vaak had Wodan geen zin in die spelletjes, maar ze deden alsof de hond aan het gesprek mee deed.

Het is woensdag, Lena is druk bezig met de schoonmaak.

Vanavond komt de dominee op huisbezoek, dus moet het er netjes uitzien.

Gert is buiten druk bezig, de tuin wordt geharkt, het is een gewoonte in deze streek, een bezoek van de dominee is niet niks.

's Avonds zitten ze in hun beste kleren klaar voor het bezoek. Ze zijn best een beetje zenuwachtig, het is dan ook geen alledaags bezoek.

Wodan is gewassen en gekamd, hij mag er ook bij zijn. De dominee heeft ook een hond, is vaak bij hem, altijd gewassen en geknipt.

Dus Wodan krijgt een plaatsje in zijn mand in de kamer.

‘Komt u binnen dominee,’ begroet Gert de man even later.

Handen worden geschud, Wodan krijgt een aai over zijn snuit en de dominee krijgt een stoel aangeboden.

Lena is druk bezig met het inschenken van de koffie. ‘Dominee wil toch wel een kop koffie?’

‘Heel graag, ik drink graag koffie,’ zegt hij.

Dan gaat Lena in de fout.

‘Wodan, vraag de dominee eens of hij één of twee schepjes suiker in zijn koffie gebruikt.’

Ze bemerkt haar fout en kijkt met een rood hoofd beurtelings naar de dominee en Gert.

De dominee is een moment verrast, dan besluit hij het spel mee te spelen.

‘Zeg maar tegen vrouwtje dat ik graag één schepje suiker wil Wodan,’ zegt hij.

Gert weet dat hij een verklaring schuldig is.

‘Ja, dominee,’ begint hij, ‘het gaat niet zo best tussen ons, wij praten bijna niet meer tegen elkaar.’

Ze hebben de hele avond zitten praten en aan het eind waren ze zover, dat zowel Lena als Gert gezamenlijk aan het gesprek deelnamen.

Tegen elf uur zei de dominee dat het een leerzame avond voor iedereen geweest was en dat hij nu maar weer eens op huis aan moest. Bij het afscheid nemen liep de dominee nog even naar de mand van Wodan.

Hij aaide het dier over zijn kop en zei: 'zeg maar tegen je baasjes dat ik jou een mooie hond vind en dat jij goede baasjes hebt.'

Lena en Gert hebben de rest van hun leven weer normaal met elkaar gepraat.

Dieren kunnen ook sociaal zijn.

Mijn vriend Kees

Sinds enkele jaren kampeer ik aan het strand, ergens in Noord Holland. Ik heb daar een vaste standplaats.

In het weekend maar vooral in de vakantie ben ik daar te vinden.

De camping is leuk en ligt ergens in de duinen.

Het is er rustig, ondanks dat er veel kampeerdere aanwezig zijn. Vrienden heb ik er niet, heb er geen behoefte aan, kan met iedereen goed opschieten. En zo vind ik het best.

Dit voorjaar kwam daar een kleine verandering in. Door omstandigheden ontmoette ik Kees.

Het was een rustig type, enkele jaren jonger als ik. We kwamen heel toevallig met elkaar aan de praat en ik moet zeggen, het klikte meteen.

Kees was een rasechte Amsterdammer, die nooit een blad voor de mond nam. Het was een lange knaap, blond haar, zijn huid was buitengewoon wit, eigenlijk inwit.

Hij voelde zich daardoor enigszins minderwaardig.

Hij vertelde dat hij graag met meisjes uit zou willen, maar als ze zijn witte huid zagen, keken ze de andere kant op.

Ik had medelijden met hem. Zo'n aardige jongen, maar een meisje kon hij niet versieren. Tenminste als hij in korte broek liep.

Verder viel het eigenlijk wel mee.

Ik heb hem toen een advies gegeven, om eens een huid bruiner te gebruiken. Hij was meteen dolenthousiast, het volgend weekend zou hij bruin op het strand verschijnen.

Met een super bruine body. 'Dan zouden de wijven eens wat zien!'

Het daarop volgend weekend was ik weer op de camping.

Ik had niet meer aan Kees gedacht en over zijn plan om bruin te worden. Ik zat rustig voor de caravan van het zonnetje te genieten, toen Kees plots voor mij stond.

Ik schrok van hetgeen ik toen zag!

Kees was geheel gebruind, zijn inwitte kleur was verdwenen, en had plaats gemaakt voor een bruine kleur.

Alleen was het niet regelmatig opgebracht, het was een uiteenlopende streperige massa, zoiets als een zebrahuid.

Bovendien was zijn rug op sommige plaatsen helemaal wit, die kon hij niet bereiken schijnbaar.

Ook zijn gezicht had een flinke dosis bruinsel gekregen, behalve om de ogen, dat was nog inwit.

'Hallo, kijk mij eens. Ik ga wijven versieren,' begroette hij mij.

‘Hoe vind je het?’

Ik wist van schrik niet wat ik moest zeggen.

Eigenlijk moest ik lachen, maar dat vond ik zielig voor Kees. Hij vroeg of ik mee wilde naar het strand, want hij wilde wel eens weten of hij ook succes zou hebben.

Wat moest ik doen, zeggen dat het niet kon, dan zou hij teleurgesteld zijn. Ik besloot mee te gaan.

‘Je moet je wel iets warmer kleden, want het is koud aan het strand,’ probeerde ik nog.

Maar daar wilde hij niets van weten, dan zagen ze zijn bruine body niet.

Dan maar zo.

Het was inderdaad frisjes op het strand. Ondanks dat was het vrij druk. Vele hadden wel iets warmers aangetrokken.

Ik keek nog eens naar Kees. Ik moest lachen, of ik wilde of niet. Het was geen gezicht. Maar ik durfde hem niet te waarschuwen, dan zou hij zeker, zoals gezegd, teleurgesteld zijn.

‘Moet je opletten, moet je die wijven zien, zo hebben ze nog nooit naar mij gekeken, dat bruinen helpt goed hè?’

Ik hield wijselijk mijn mond.

Op een gegeven moment kwam een meisje aanlopen, ze was alleen.

‘Wat een knappe griet zeg, moet je opletten!’

Wij waren het meisje dichtbij genaderd. Zij keek inderdaad naar Kees. Kees voelde zich heel zeker van zijn zaak.

‘Hallo schoonheid, alles goed?’ vroeg hij.
En tot mijn schrik deed hij zijn zonnebril af, en gaf het meisje een paar knipogen.
Het was geen vertoning, zijn bruin gezicht, met witte randen om zijn ogen. Ik kon met moeite mijn lachen inhouden.
Het meisje was niet op haar mondje gevallen.
In onvervalst Amsterdams zei ze: ‘Als je denkt dat je leuk bent, moet ik je teleurstellen, dat je met zo’n porem rond loopt en naar mij knipoogt, je moet je schamen, het is nog geen carnaval!’
Kees bleef pardoes stilstaan.
‘He stomme griet, kijk eerst naar je zelf, dan pas mag je naar mij kijken,’ zei hij.
Hij keek schaamtevol naar mij en sloeg zijn ogen neer, toen zijn ogen de mijne ontmoeten.

Ik ging naar hem toe, sloeg mijn arm om zijn schouder en zei: ‘Jij hebt geen schuld, jij kunt er niets aan doen, ook het meisje niet.’
Het is geen gezicht dat je met een zonnebril op loopt, wijl de zon niet schijnt, dat maakt het enigszins belachelijk.’

Hij voelde zich enigszins getroost.
‘Vind je het een blunder van mij?’ vroeg hij mij schuchter.
‘Een echte blunder niet, het was een slechte samenloop van omstandigheden. Een jongeman, heel erg gebruind, in strandkleding, terwijl het daar veel te koel voor is, maakte het geheel tot een klucht.’

Kees moest onbedaarlijk lachen.
'Ik ben me er eentje he?'
Zijn ego was weer hersteld, er is nooit weer over
gesproken.
Helaas ben ik hem uit het oog verloren.

Uit het oog, uit het hart.

De dominee van het dorp

Hij was nog wel erg jong toen hij in ons dorp werd aangesteld. Hij was niet alleen jong van leeftijd, maar zag er ook heel jong uit. Hij was zevententwintig werd ons gezegd, maar hij leek nog maar een broekie.

Toen hij in onze gemeente werd aangesteld keek een ieder erg bedenkelijk.

Wat moest dat jochie hier doen, toch zeker niet om de preek des zondags te houden? Dan zouden er zeker minder kerkgangers komen. In ons dorp woonden grote sterke 'kerels,' die konden drinken en vechten. Ze deden niemand kwaad, maar ongerechtigheid accepteerden ze niet.

Het was nog niet zo lang geleden, dat Femke van Derk ziek werd. Derk moest nu de kost verdienen en ook het huishouden doen. Daar had hij het erg druk mee, bovendien kosten de medicijnen handen vol geld.

Dat kon Derk onmogelijk betalen. Hij klopte bij de kerk aan en vroeg om hulp.

De toenmalige dominee had gezegd dat Derk maar naar de burens moest gaan om hulp te vragen, de kerk kon er niets aan doen.

Toen de kerels dat hoorden, zijn ze naar Derk gegaan en hebben gevraagd of het waar was dat

de kerk geen hulp wilde bieden. Derk vertelde zijn verhaal.

De volgende dag liep de dominee mank, ze hadden hem goed toegetakeld. Wat bezielde die man om hulp te weigeren en die noemde zich dominee, nee dat namen ze niet. En zo zijn er meerdere gevallen geweest, ze namen het altijd voor de bevolking op.

En wat wilde deze nieuwe domineetje hier in het dorp doen, hij moest niet proberen de dorpelingen af te vallen, dan zouden zij wel even komen kijken.

Men waarschuwde de jonge dominee, hij moest wel de regels van de kerels in acht nemen, anders kon het wel eens verkeerd aflopen.

Hij had alvast een bijnaam, 'het christelijke jongentje,' zo werd hij door een ieder genoemd.

Na enkele weken kenden ze hem bij die naam, zijn eigen naam waren ze vergeten. Hijzelf vond het niet erg, hij was er vaker mee geplaagd, zijn voorkomen was nu eenmaal zo.

Men was in het dorp van mening dat hem geen lang leven als dominee van het dorp gegund zou zijn. Maar het liep anders als men verwacht had.

De eerste zondag was de kerk afgeladen vol. Een ieder wilde wel eens horen wat deze jongen te zeggen had. Er werd een beetje smalend over gesproken.